

IAN ANDERSON: Standing the Test of Time

By [Nikola Savić](#) on April 6, 2014 [@ProgSphere](#)

<http://www.prog-sphere.com/interviews/ian-anderson-standing-test-time/>

Odolávání zkoušce času

Iana Andersona netřeba představovat. Po čtyřiceti pěti letech na hudební scéně za sebou zanechal obdivuhodně velký odkaz, který inspiroval mnoho hudebníků v minulosti a bezpochyby jich mnohem více bude inspirovat v budoucnosti. Není z těch, kteří by usnuli na vavřínech, a proto se snaží tvořit a rozšiřovat tento pozoruhodný odkaz.

V roce 2012 po návratu postavy Geralda Bostocka v projektu Thick As A Brick 2, pokračování jednoho z nejuctívanějších a nejklaštějších alb progresivního rocku, přivádí Bostocka znovu, aby nám vyprávěl příběh o putujícím člověku, druhu Homo Erraticus, na jeho vlastní cestě přes historickou minulost k přítomnosti a do budoucnosti.

Sám Anderson, tentokrát v podobě svého alter ego, Geralda Bostocka, je vyhlášený vypravěč a má také velkolepé kreativní myšlení. Jeho tvorba je ukázkou, že výborná hudba odolává zkoušce času a nezná hranic. Šestašedesátiletý (Už 67 L.M.) skladatel, aranžér a multiinstrumentalista hovoří s Prog Sphere (=PS) o svém nejnovějším díle, budoucnosti, Jethro Tull a progresivním rocku.

PS: U Homo Erraticus mám pocit, že je tvrdší v porovnání s předchozími dvěma alby, které představují tvé alter-ego, Geralda Bostocka - pokud to mohu vyjádřit tímto způsobem. Odkud se bere toto tvrdší nasměrování?

IA: Pochází z mého záměru, k němuž jsem se rozhodl už v roce 2013 - udělat poněkud rockověji znějící album, méně akustické.

PS: Řekni mi něco o tvém tvůrčím procesu. Jak k tomu došlo tentokrát? Zvláště, když vím to, že tohle je tvé třetí album založené na postavě Bostocka.

IA: Dal jsem si úkol, že v 9 hodin ráno 1. ledna 2013 začnu pracovat. Šel jsem do své pracovny a začal psát nové album. V onu určitou hodinu, onoho určitého dne jsem neměl v hlavě žádnou představu - před započítím práce bylo myšlení prázdné - chtěl jsem být čerstvý. Takže takový byl začátek. Ráno jsem přišel a napsal nějakou úvodní hudbu a odpoledne dal potom dohromady části sloky a refrénu a rozhodl se, že píseň se bude jmenovat Doggerland. Později odpoledne jsem připsal základní části, které by k tomu mohly být pokračováním. Takhle to dělávám - jsem autor, měl bych být kreativní, tak jsem to všechno sepsal a pak začal pracovat na dalším materiálu, abych o tři týdny později celý ten spisovatelský proces dokončil.

PS: Všechny písně na Homo Erraticus vyprávějí příběh samy o sobě, ten ale v širším rámci krystalizuje do konceptu alba, rozděleného na tři části: Letopisy, Proroctví a Zjevení. Chápu, že kapitoly 14 a 15 budeme muset teprve prožít. Vnímáš takhle budoucnosti?

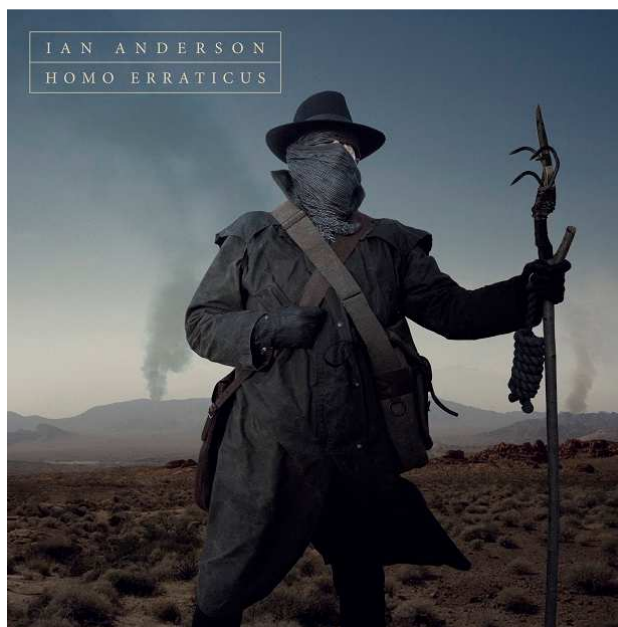
IA: Nejen že takhle vnímám budoucnost, ale mnoho set lidí zapojených do nedávné konference o změnách klimatu řeklo včera to samé o problémech, které nastanou po klimatických změnách a budou mít vliv na migraci, válečné konflikty, územní hranice a produkci potravin v jiných zemích. Jediné neměli odvahu říct: co to musí udělat s populací na planetě Zemi. Devět miliard lidí a planeta Země - to nejde dohromady. Dost logická hypotéza, kterou jsem měl v mysli - to ti

nemusím říkat, že? Přijdeš na to sám.

PS: Máš sklon propojovat v hudbě různé hudební prvky. Především Homo Erraticus ukazuje spojování různých prvků jak hudebních, tak historických. Odkud to pochází?

IA: Mám za to, že těmi prvky jsou klasická hudba, církevní hudba, lidová hudba mé země ale i jiných zemí světa. Nepoužívám příliš styl amerického rock'n'rollu nebo blues, který se vlastně objevuje jen v jedné věci na albu a pak je tam bluesový rytmus, ale melodická linka spíše navazuje na středověkou nebo církevní hudbu. Mnoho lidí dělá nepůvodní rockovou hudbu a pracují s pentatonikou, což je v pořádku - pokud jde o bluesový styl hudby je v mnohém součástí i mé minulosti - ale nepoužívám ho v práci, kterou dělám velmi často, protože preferuji kadence, melodii, akordové postupy, jež vycházejí z hudby, která je mi pocitově bližší - klasická hudba a církevní hudba severozápadní Evropy.

PS: Jak obal olba vykresluje jeho obsah? Kde je spojitost? Jsi zobrazen jako Homo Erraticus, putující člověk, při své misi, své pouti historií. Jsem na "správné cestě"?

IA: Putující člověk je migrující typ. Tím, že hledáme něco lepšího, vidíme tuto postavu na obalu přicházet odněkud, kde to vypadá temně a hrozně, s kouřem na obzoru a na zadní straně vyhlíží

k utopičtějšímu horizontu, který vypadá veseleji, příjemněji a více idealisticky - a to je příběh nás všech. Proč vy chlapi, jste v Berlíně a částečně v Londýně, kde si mnoho Turků (*redaktor je Srb, který žije a pracuje v Turecku*) vytvořilo svůj domov, v mnoha různých částech světa, především Německu a Spojeném království - protože se domníváte, že je tu lepší život a proto sem lidé přicházejí a protože jsme k vám laskaví, necháme vás vstoupit. Ale myslím, že i moje pravnoučata nebo kdokoli jiný vás nechá vejít, protože teď je nás 70 milionů. Jsme populací s největším počtem obyvatel na hektar v Evropě. Nemáme vhodné vybavení, nemáme suroviny a jednou, možná za deset, možná za padesát let, bude velmi obtížné pro lidi z jiných zemí přijít do Británie, protože budeme přeplnění a už nyní bojujeme s tím, jak uživit populaci, kterou máme - takže věci se změní. Je to příběh mé země - všichni jsme odjinud - moji předkové sem přišli odjinud. Měli bychom být hrdí na to, že máme tolik lidí, kteří jsou přistěhovalci z jiných zemí, což spoluvytvářelo naši společnost a souhrnně jsme tolerantní společností, ale pokud nebude dost místa, pak nebude dost místa a to je něco, co nastane. Nejsem to já, kdo řekne 'nemůžete vstoupit' - budou to lidé budoucnosti. Může to být za deset let, ale pravděpodobněji za čtyřicet, padesát let. Co se týče růstu populace má Británie druhý nejvyšší koeficient porodnosti ze všech zemí severozápadní Evropy - jen Francie je o trochu výše než my a tak naše populace narůstá rychleji než téměř ve všech ostatních zemích Evropy.

PS: Je tvůj přístup ke hře na flétnu na novém albu odlišný od tvých předchozích projektů?

IA: Ne

PS: Jak se rozhoduješ, jestli album bude vydáno pod jménem Ian Anderson nebo Jethro Tull?

IA: No, víš, Jethro Tull pro mě označuje tři věci: **Jethro Tull** byl zemědělský odborník, jenž v 18. století vynalezl secí stroj; **Jethro Tull** je skupina 28 různých hudebníků, kteří byli v průběhu let součástí Jethro Tull, rockové skupiny, která v roce 1968 ukradla jméno anglického zemědělského odborníka z 18. století a **Jethro Tull** označuje repertoár - rozsáhlou hudební kolekci, již jsem napsal, produkoval, aranžoval, řídil, mastroval a míchal a je to materiál, který hrávám. Takže,

jestli tomu budu říkat Ian Anderson, pak to pravděpodobně zůstane důkazem, že dávám přednost tomu, být znám pod svým jménem - raději než pod jménem Jethro Tull, protože se cítím být trochu vinen, že jsem nazýván po člověku, jehož jméno náš agent ukradl v roce 1968 a já se proto cítím trapně. Vždy jsem se cítil. Někdo se mě už před dvaceti lety ptal, čeho jsem ve své hudební kariéře nejvíc litoval a moje odpověď byla vždy stejná - volby názvu.

PS: Podnikneš turné k propagaci Homo Erraticus. Budete hrát celé album a k tomu výběr písní Jethro Tull. Jsi znám svým zaujetím pro divadelní ztvárnění alb, ale nějak cítím, že u Homo Erraticus bude na toto ztvárnění kladen ještě větší důraz. Připravil sis něco speciálního pro nastávající turné?

IA: To turné bude ze 40% Homo Erraticus a ze 60% to nejlepší z Jethro Tull. Tedy když budeme v USA a ve většině evropských zemí to bude turné k propagaci alba s videem, obrázkami a více divadelní než když hrajeme na festivalu ve Švýcarsku nebo při nějakých venkovních představeních v létě, kdy nemůžeme užít videoobrazovku nebo projektor, protože venku není bezpečné to dělat kvůli větru a technickým problémům při produkci. Takže hrajeme jen s běžnými světly a zvukem a k tomu muzika - ale neděláme kompletní propagační turné. To proběhne uvnitř ve skutečných divadlech a bude zvláštní v tom smyslu, že teď právě pracuji na kompletaci videonahrávek a střihu, protože na videoobrazovce za námi se bude dít mnoho věcí.

PS: Zmínil jsi, že při nadcházejícím turné budete hrát výběr tvých oblíbených tullovských písní. Můžeš prozradit některé tituly? Je to spíš výběr, který se dá předpokládat, nebo tam budou nějaká překvapení?

IA: Jo, určitě jsou tam pro mě nějaká překvapení, protože na tomto turné budu hrát nejméně tři písně, u kterých jsem si řekl, že už je nikdy nebudu hrát naživo, protože jsem se u nich necítil moc příjemně. Tentokrát jsem si ale našel způsob, aby se mi zase líbily! Zkusil jsem nevnímat jeden, dva řádky textu, které nemám rád - v takovém místě si jen budu muset vyprázdnit mysl. Jsou to věci, které obvykle nehrajeme. U jakéhokoli publika samozřejmě musíme pamatovat, že

jsou v něm lidé, kteří nikdy předtím neviděli Jethro Tull ani Lana Andersona a musíme tedy mít na paměti, že nemůžeme být přechytrilí nebo zaměřeni pouze na zasvěcené při výběru písní a pokusit se vytvořit vyvážený výběr tullovských písní a několika písní, které možná nebyly obvykle k slyšení v průběhu let nebo běžně na našich koncertech. Jako u všeho jiného je třeba nalézt rovnováhu.

PS: Kdysi dávno v sedmdesátých letech bylo dost nepředstavitelné předvést kompletně celé album a pak s příchodem nového století se to stalo jakýmsi trendem. Současné skupiny vydají album a vyjedou na turné, kde ho hrají od začátku do konce.

IA: Myslím, že to není velmi obvyklé, zejména pro starší skupiny, vyrazit a hrát celé nové album, protože všeobecně: fanoušci nechtějí slyšet nové album, chtějí slyšet nové "staré" album. Chtějí něco hodně v tomto stylu, co jim připomíná předchozí práce a není to nic moc, muset začít a pokoušet se napsat hudbu ve stylu, který jsi užíval před čtyřiceti lety. Pokouším se koncentrovat na nalezení rovnováhy mezi tvorbou nové hudby a tím, jak ji udělat zábavnou. Pokud ji neuděláš zábavnou, lidem se nebude líbit, protože tam bude příliš mnoho nové hudby, kterou ani nebudou znát a patrně ji nikdy neslyšeli. Musíme jim to usnadnit, udělat z toho lákadlo, které je přitáhne na vystoupení. Na film nechodíte proto, že jste ho již předtím viděli - jdete tam proto, že jste ho předtím neviděli a myslíte si, že to bude pěkné a zábavné. Není obvyklé, abyste vytáhli knihu a četli ji, protože jste ji předtím četli; jdete a koupíte si novou knihu, kterou jste nikdy předtím nečetli. Proč by to s rockovou hudbou mělo být jiné? Měli bychom se zájmem sledovat nové práce umělců jak mladých, tak starých. Pro mnoho lidí jsou staré skladby součástí nostalgie, součástí toho s čím vyrůstali a tak musíme nalézt rovnováhu mezi novými a starými věcmi. V současnosti jsem připraven vzít na sebe riziko při hraní té spousty nového materiálu, protože jsem starý a už je úplně fuk, jestli to lidi baví nebo ne - budu hrát to, co chci hrát a dělat to, co chci dělat a jestli se to lidem nebude líbit, mohou zůstat doma. A pokud na představení nikdo nepřijde, budu si hrát jen pro sebe. (Uff! Tak to je síla - ty předchozí dvě věty bych nečekal! L.M.) Jsem někdo, kdo si ve svém věku může docela dost dělat, co chce. Jestliže to dovedu udělat zábavné pro lidi, jak tomu bylo v posledních dvou letech s Thick As A Brick 2 živě na pódiu - nikdo

přes přestávku neodešel; zůstali a každý odseděl celé představení - takže víme, že dokážeme, aby to fungovalo. Můžeme odehrát nový materiál a udržet pozornost lidí. To je to, co bych měl být schopen dělat - a je to také to, co v těchto dnech hodlám dělat.

PS: Dává ti psaní písní totéž uspokojení jak tomu bylo, řekněme v sedmdesátých letech, kdy jsi si psal jakési klasické trvalky tohoto žánru?

IA: Po pravdě psaní písní je teď pro mě mnohem snadnější, zábavnější a více povznášející, protože mám velkou sebedůvěru, že budu schopen něco napsat. Myslím, že když půjdeme třeba do raných sedmdesátých, byl jsem docela nervózní při psaní hudby, protože přílišným strašákem se zdálo být to, že bych mohl neuspět. Ale dnes jsem velmi přesvědčen, že budu schopen napsat nějakou hudbu a že se to bude odvíjet organicky. Když začnu něco psát a nadchne mě to, pak mě psaní opravdu baví mnohem více, než tomu bylo před čtyřiceti lety. Cítím opravdové nadšení, protože mám jistotu a vím, že to dovedu dělat.

PS: Jaký je tvůj pohled na dnešní progresivní rockovou scénu? Existují nějaké moderní

progresivní skupiny, které posloucháš?

IA: Ani ne. Myslím, že hudbu jsem přestal poslouchat okolo roku 1970. Nejsem posluchač hudby. Mou prací je taková spousta hudby v průběhu dne, že nové skupiny poslouchám jediné tehdy, jestliže mě někdo jiný požádá, abych hrál na jeho nahrávce. To se občas stává a pak se musím něco dozvědět o tom umělci, o jeho hudbě, snažit se pochopit ji a snažit se více napojit na jeho způsob práce. Do určité míry je v tom jakési vzrušení. Takže dělám to, jen když to opravdu musím dělat - jako posluchač hudby nejsem nic moc. Po čtyřiceti a více letech opravdu hudbu příliš neposlouchám. Mám denně jen pět hodin na hudbu, na niž se mohu soustředit a tak se raději soustřeďuji na svou vlastní hudbu anebo příležitostně pracuji s někým jiným na jeho hudbě. Jestliže sedím při dlouhé cestě, neposlouchám svůj iPod. Je to něco, co nedělávám - neposlouchal jsem moc svůj kazeťák ani v dřívějších letech. Poslouchat jiné lidi mě zrovna moc nezajímá, takže ti ani nemohu říct žádné jméno. K poslechu některých se dostanu, protože mě občas požádají, abych hrál na jejich nahrávkách. Minulý měsíc jsem hrál asi třikrát v hudbě jiných umělců a dnes budu dělat ještě s dalšími - jsou to trochu prog/metaloví Američané, říkají si Jeff The Brotherhood.

<https://www.youtube.com/watch?v=I9wmFRSVAKw>

A pak ještě něco pro starého spoluhráče Petera Vettese, který chce, abych mu nahrál věc na album skotské hudby, které točí. Takže to jsou dvě jediné věci, které dělám a potom budu pravděpodobně na pár měsíců velmi zaneprázdněný.